

Τελετή προσθήκης της προσωνομίας «Αρχιμανδρίτης Απόστολος Φαφούτης» στο 6ο ΓΕΛ Αγρινίου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στην τελετή προσθήκης της προσωνομίας «Αρχιμανδρίτης Απόστολος Φαφούτης» στο 6ο Γενικό Λύκειο Αγρινίου παρέστη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, το πρωί της Δευτέρας 30ης Μαρτίου 2026.

Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε σε συγκινητική ατμόσφαιρα στον προαύλιο χώρο του 6ου ΓΕΛ Αγρινίου και ξεκίνησε με την Ανάγνωση του Αποσπάσματος του κοινού Πρακτικού του Συλλόγου Διδασκόντων, του Σχολικού Συμβουλίου και του Συλλόγου Γονέων του 6ου ΓΕΛ.

Ακολούθησε η αναφορά στη ζωή και το έργο του μακαριστού Αρχιμανδρίτου Αποστόλου Φαφούτη, η οποία διαρθρώθηκε σε έξι θεματικές ενότητες.

Για τον Παπαποστόλη ως Κληρικό μίλησε ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ.

Δαμασκηνός.

Για τον Παπαποστόλη ως πρωταγωνιστής στην ιστορία της πόλης του Αγρινίου και για τον συμφιλιωτικό του ρόλο, μίλησε ο Διευθυντής του 5ου Γυμνασίου Αγρινίου, κ. Ευθύμιος Αδάμης.

Στην τρίτη θεματική παρουσιάστηκε η εισήγηση: «Ο Αρχιμανδρίτης Απόστολος Φαφούτης και η εποχή μας» από την Εκπαιδευτικό κα Κωνσταντίνα Αρκουμάνη και στην τέταρτη θεματική ενότητα ο Συγγραφέας κ. Κωνσταντίνος Κακαβιάς μίλησε με θέμα: «Ο Παπαποστόλης ο εν Αγίοις».

Ακολούθησε η Ομάδα Τοπικής Ιστορίας του 6ου ΓΕΛ, η οποία παρουσίασε δύο εισηγήσεις. Η πρώτη είχε ως θέμα: «Ο Παπαποστόλης, το δάσος του Αγίου Χριστοφόρου και το περιβάλλον» και η δεύτερη είχε θέμα: «Ο Παπαποστόλης ως πρότυπο».

Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με πορεία προς τον Παλαιό Ιερό Ναό του Αγίου Χριστοφόρου, όπου βρίσκεται ο τάφος του αιμνήστου Γέροντα. Οι συμμετέχοντες τέλεσαν Τρισάγιο και στη συνέχεια κατευθύνθηκαν προς το σημείο, όπου ο Παπαποστόλης ξεκίνησε τη δεντροφύτευση δημιουργώντας το Άλσος του Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου.

[Δείτε ΕΔΩ περισσότερες φωτογραφίες](#)

Ακολουθεί η ομιλία του Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού, με θέμα: «Ο Παπαποστόλης ως Κληρικός».

«Ο ιερέυς είναι η θυσία ενός ανθρώπου, προστιθέμενη ελευθέρως στη μοναδική και λυτρωτική θυσία του Θεανθρώπου Χριστού, η μοναδική που σώζει, ιεροποιεί, ωραιοποιεί και αγιάζει τον άνθρωπο».

Με αυτή την πρόταση ο διάσημος Ρουμάνος ιερέας και φιλόσοφος π. Βιργκίλ Γκεοργκίου μας περιγράφει την αποστολή κάθε κληρικού μέσα στον κόσμο. Όλη η ιεροσύνη συμπυκνώνεται σε μια λέξη, στη λέξη «θυσία». Ο ιερέας για να πετύχει στο θεάρεστο έργο του, οφείλει να θυσιάσει τον εαυτό του για τον Θεό και κατ' επέκταση για την εικόνα Του, τον άνθρωπο.

Ο δρόμος της ιεροσύνης είναι ένας δρόμος προσφοράς, αυταπάρνησης και εργατικότητας. Ένα τέτοιο παράδειγμα άξιου λευίτη είναι και του «εν οσίοις αναπαυομένου» Αρχιμανδρίτου Αποστόλου Φαφούτη. Όλη η ιερατική του πορεία υπήρξε μια διαδρομή γνήσιας, αυθεντικής, ειλικρινούς και λυτρωτικής θυσίας. Δεν έδωσε «ὑπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς του καὶ τοῖς βλεφάροις του νυσταγμὸν καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις του» προκειμένου να βρίσκεται κοντά στο ποίμνιό του. Αισθάνονταν έντονα την ιερατική του ευθύνη, ότι υπηρετεί το έργο του Χριστού

που είναι η λύτρωση του ανθρωπίνου γένους. Γι' αυτό ως ιερωμένος και ποιμένας της Εκκλησίας διακονούσε ό,τι ιερότερο στον κόσμο: τα θεία Μυστήρια, τη διδασκαλία του Ευαγγελίου, την καθοδήγηση των αδελφών του μέσω του μυστηρίου της Ιεράς Εξομολόγησης, αλλά και την προσφορά βοήθειας στους αναγκεμένους συνανθρώπους του.

Ο μακαριστός π. Απόστολος Φαφούτης εισέρχεται στον ιερό Κλήρο το 1902 λαμβάνοντας τον πρώτο βαθμό της ιεροσύνης από τον τότε Αρχιεπίσκοπο Ακαρνανίας και Ναυπακτίας κυρό Παρθένιο Ακύλα. Ως Διάκονος διορίζεται στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Αγρινίου. Τον Ιούνιο του 1903 χειροτονείται Πρεσβύτερος από τον Αρχιεπίσκοπο Ακαρνανίας κυρό Παρθένιο και κατ' απαίτηση των ενοριτών τοποθετείται Εφημέριος του Ιερού Ναού Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου. Από τότε και μέχρι το 1959, οπότε λόγω γήρατος αποχωρεί από την ενεργό υπηρεσία, αναλώνεται νυχθημερόν «ψυχή τε και σώματι» στη διαποίμανση της ενορίας του. Γίνεται «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα», για να επιτευχθεί ο ευαγγελισμός ψυχών αθάνατων.

Καταρχάς, ξεχώρισε για την λειτουργική του διακονία. Υπήρξε ιδιαιτέρως φιλακόλουθος. Τα ιερά Μυστήρια της Εκκλησίας μας τα τελούσε «πάντα ευσημόνως και κατά τάξιν». Διακρίθηκε δεόντως για το τάλαντό του στην ψαλτική, αφού αγαπούσε υπερβαλλόντως τη Βυζαντινή Μουσική. Γι' αυτό και στην ενορία του κατάφερε, παρά τις δυσκολίες της εποχής του, να δημιουργήσει χορωδία από την οποία μετέπειτα εξήλθαν πολλοί ταλαντούχοι ιεροψάλτες. Επίσης έδωσε βαρύτητα και στο «Ιερό Βήμα», κάτι που δεικνύεται από την υποδειγματική παρουσία των ιεροπαίδων σε αυτό. Μέλημά του κάθε Κυριακή και κάθε μεγάλη εορτή να υπάρχουν παιδιά στο Ιερό για να τον βοηθούν στη Θεία Λειτουργία.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο της ιερατικής του ζωής ήταν το κήρυγμα. Μαζί με τη θεία Λατρεία συνδύαζε και τον «λόγο του Θεού». Μπορεί να μην κατείχε πανεπιστημιακές περγαμηνές, όμως διαπνέονταν από τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος. Πάντοτε εστίαζε στην καλλιέργεια της αγάπης και της ενότητας. Εξάλλου, όπως μαρτυρείται, η αγαπημένη του ευαγγελική περικοπή ήταν της Κυριακής των Απόκρεω. Το μήνυμά της ότι το κριτήριο για την τελική κρίση του κάθε ανθρώπου θα είναι η εφαρμογή της αγάπης προς τον εμπερίστατο αδελφό, βρίσκονταν διαρκώς στα ιερατικά του χείλη. Και το αξιομνημόνευτο ήταν ότι πρώτα ο ίδιος εφάρμοζε το ευαγγέλιο της Μελλούσης Κρίσεως στην καθημερινότητά του και κατόπιν το διακήρυττε. Το δε κηρυκτικό του ενδιαφέρον εκφράστηκε κι από την συνεχή πρόνοιά του, όταν δεν μπορούσε ο ίδιος, να υπάρξει στο Ναό κάποιος ιεροκήρυκας για τη διακονία του λόγου.

Ένα επιπλέον στοιχείο της λειτουργικής του διακονίας υπήρξε η προσευχή. Το «αδιαλείπτως προσεύχεσθε» του αποστόλου Παύλου ήταν καθημερινό βίωμά του. Μέσω της προσευχής ο Παπαποστόλης πραγματικά μεγαλούργησε. Κατόρθωσε να ξεπεράσει εμπόδια και να διαχειριστεί δύσκολες καταστάσεις. Πάντοτε

προσεύχονταν στον «Αφέντη» Άγιό του, στον Άγιο Χριστόφορο και με τη βοήθειά του επιλύονταν κάθε πρόβλημα.

Ένα άλλο στοιχείο της ιερατικής του πορείας ήταν η εξατομικευμένη ποιμαντική του διακονία. Υπήρξε ο ποιμένας που κατ' όνομα γνώριζε τους ενορίτες του. Απόδειξη της ιδιαίτερης αγάπης του γι' αυτούς ήταν η συνεχής παρουσία του τόσο στις χαρές όσο και στις λύπες της ζωής τους. Κατάφερε να είναι ως ποιμένας προσιτός και οικείος για τον καθένα ξεχωριστά, αλλά και για όλους μαζί ως μια θεανθρώπινη κοινωνία που προσβλέπει στην «εν Χριστώ σωτηρία».

Ένα ακόμα στοιχείο στη ζωή του ως κληρικού ήταν ο αγώνας του για την ανέγερση του νέου Ιερού Ναού Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου. Επειδή ο παλαιός ναός βρισκόταν μακριά της πόλεως και πολλοί ενορίτες στερούνταν τον εκκλησιασμό λόγω της απόστασης, ο Παπαποστόλης μαζί με το εκκλησιαστικό συμβούλιο αποφάσισαν την ανοικοδόμηση νέου Ναού προς τιμήν του Αγίου Χριστοφόρου. Και πράγματι, μετά από θυσιαστικούς αγώνες, το 1923 ξεκίνησαν οι προσπάθειες ανέγερσης του νέου Ιερού Ναού. Τη 20η Μαρτίου 1938 πραγματοποιούνται τα εγκαίνια της εκκλησίας από τον μακαριστό μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κυρό Ιερόθεο Παρασκευόπουλο.

Ένα τελευταίο και εξίσου σημαντικό στοιχείο στην ιερατική του σταδιοδρομία υπήρξε η ελεημοσύνη. Πρόταγμα στην καθημερινότητά του είχε το «ίλαρόν γάρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός». Όλο το πνευματικό του έργο ξεκινούσε από τη Θεία Λατρεία και ολοκληρώνονταν με την φιλανθρωπική διακονία. Δεν υπήρχε ορφανό, χήρα, πτωχός, ασθενής και γενικότερα εμπερίστατος αδελφός που να μην γεύτηκε την ανυστερόβουλη αγάπη του μακαριστού γέροντα.

Το παράδειγμα του Αρχιμανδρίτου Αποστόλου Φαφούτη μας υπενθυμίζει ότι η αληθινή δύναμη του ανθρώπου δεν βρίσκεται στην εξουσία, ούτε στην κοινωνική προβολή, αλλά στην ταπείνωση, την αγάπη και τη θυσία. Μας διδάσκει ότι ένας άνθρωπος, όταν ζει «εν Θεώ» μπορεί να καταστεί φως για πολλούς.

Αγαπητά μου παιδιά,

Το σχολείο σας φέρει πλέον το όνομά του. Και η πράξη αυτή δεν είναι απλώς μια τιμητική επιγραφή. Είναι πρόσκληση. Είναι ευθύνη. Είναι υπόμνηση ζωής. Σας καλεί να εμπνευστείτε από έναν άνθρωπο ο οποίος έζησε για τους «άλλους». Σας προσκαλεί να γίνετε άνθρωποι με ήθος, πίστη και προσφορά, διότι η αληθινή παιδεία δεν περιορίζεται στη γνώση, αλλά ολοκληρώνεται με την καλλιέργεια της ψυχής.

Αλλά και εσείς εκλεκτοί εκπαιδευτικοί καλείστε να συνεχίσετε το υψηλό αυτό έργο, έχοντας ως παράδειγμα έναν ποιμένα ο οποίος έγινε «τύπος και υπογραμμός» στο κοινωνικό σύνολο και ιδιαιτέρως σε όλη την Αγρινιώτικη

κοινωνία.

Ολοκληρώνοντας, να εκφράσω τα θερμά μου συγχαρητήρια γι' αυτή την πρωτοβουλία της μετονομασίας του σχολείου σας, τόσο προς τον Διευθυντή σας, κ. Λίνο Υφαντή και τον σύλλογο διδασκόντων, όσο και προς τον Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων του σχολείου σας.

Είθε ο μακαριστός π. Απόστολος Φαφούτης να πρεσβεύει υπέρ πάντων ημών και να εμπνέει διαρκώς την εκπαιδευτική σας κοινότητα.

Σας ευχαριστώ!»